

ordförande. Det är på dessa i största korthet anförda skäl jag vågar vördsamligen föreslå,

att 25 § uti Kongl. Förordningen den 21 Mars 1862 angående landsting måtte få sådan lydelse, att landstinget eger utse ordförande och vice ordförande, hvilken befattning skall fortfara intill nästa lagtima sammanträde.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

A. Jonsson,
från Wermland.

N:o 107.

Af Herr **Arvid Jönsson**: *Om ändring i Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866, angående försäljning af bränvin samt andra brända eller destillerade spirituösa drycker.*

Den fria rättigheten, som medgifves uti 1 § af Kongl. Förordningen den 26 Oktober 1866 angående försäljning af bränvin och andra spritdrycker för en hvar att försälja minst 15 kannor spirituosa, är efter all anledning ett upphof till de i hög grad florerande lönkrögerierna och i thy åtföljande dryckenskap och de många dermed föranledda laster; erfarenheten har visat, att personer i synnerhet på landsbygden begagna denna rättighet såsom ett medel för egen vinning och äro icke nogräknade hvarken på varans godhet, som till salu hålles, eller om förordningen kringgås; dessa bränvinshandlare bruka vanligen begagna hvad man kan kalla sidohandlare, som af allmogen emottaga requisitioner af spirituosa till huru liten qvantitet som helst, och dessa sistnämnda, som alltid äro i tillfälle att hos bränvinshandlaren uttaga 15 kannor, lemna sedan ut till allmogen så litet som åstundas; efter all

sannolikhet bedrifves denna rörelse mera fördelaktigt än vid utminuteringsställen, hvilka nödgas hålla varan dyrare genom den åtagna skatten; efter det dessa sidohandlare utöfvat sin rörelse i ett eller annat år blifva de naturligtvis dömda för olaga bränvinsförsäljning, men detta försonas snart genom tre dagars fängelse vid vatten och bröd, ett straff, som ingalunda gör slut på den olaga försäljningen; ty antingen uppträder samma lagbrytare eller ock en ny som fortsätter rörelsen och så undan för undan; denna olägenhet skulle efter mitt förmenande blifva undanröjd, om den nu medgifna rättigheten till försäljning af 15 kannor samt derutöfver till och med 50 kannor på landet finge ankomma på församlingen eller kommunen att inom sig besluta om bränvinsförsäljning derinom skulle få utöfvas och i så fall antaga den eller de personer, som kunde anses lämpliga till ifrågavarande handtering, deraf skulle följa, att församlingen nog vore angelägen om att lemna denna rörelse i händer på personer, som ej allenast vid försäljningen höllo riktig vara utan ock hade omsorg om att icke understödja lönkrögeriet; och de personer, som fingo försäljningsrättigheten sig anförtrodd, skulle då säkrare kunna lagligen beskattas till fördel både för Staten och kommunen.

Af hvad jag nu anfört får jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen för sin del ville besluta att 1 § i gällande förordning angående försäljning af bränvin och andra spirituösa drycker måtte erhålla följande förändrade lydelse:

§ 1. Bränvin må i stad ej till mindre belopp än 15 kannor säljas af annan än den, som enligt 2 eller 4 § dertill berättigad är, och å landet ej till mindre belopp än 50 kannor af annan än den, som af Konungens Befallningshafvande efter kommunalstämmans hörande fått särskildt tillstånd att sälja under 50 till och med 15 kannor, eller enligt nyssnämnda 2 och 4 §§ dertill berättigad är.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1869.

Arvid Jönsson.